

Isaia 6 – Chemarea lui Isaia în slujbă

Fiecare profet este chemat în slujbă într-un mod anume. De exemplu, Ieremia și Ezechiel sunt chemați în lucrare după un alt scenariu. Deci Domnul nu folosește același scenariu pentru chemarea profetilor în lucrare. Fiecare scenariu al chemării răspunde cel mai bine nevoilor profetului și contextului în care acesta trăiește. De obicei profetul vede CEVA și apoi aude un MESAJ. Ieremia a văzut un veghetor și a auzit un mesaj care insista ca profetul să alunge orice teamă din inima lui. Ieremia era foarte tânăr când a fost chemat în slujbă, deci era firesc ca una din frământările sale principale să fie teama. Ezechiel vede slava Domnului și aude un mesaj în care se insistă pe faptul că responsabilitatea sa este să rostească mesajul Domnului, și aceasta fie că Israel îl va asculta sau nu. Mesajul lui Ezechiel avea să fie respins complet iar poporul să rămână sub judecată. Nevoia sa pare a fi aceea să se elibereze de așteptarea ca poporul să asculte de mesajul său. Dar în cazul lui Isaia, ce a văzut el și ce a auzit el? Cum răspund imaginile și mesajele din momentul chemării nevoilor lui. De obicei este o strânsă legătură despre modul în care este chemat cineva în lucrare și lucrarea în care este chemat.

Dumnezeu Îi revelează lui Isaia sfințenia și măreția Sa. Poporul din timpul lui Isaia s-a caracterizat îndeosebi prin fățarnicie. Profetiile sale radiografiază perioada a patru împărați: Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia. Dacă citim în Cronici și Împărați doar Ahaz este considerat un împărat rău, ceilalți umblând după modelul lui David, făcând mari curățiri în popor, nimicind idoli și reabilitând Casa Domnului. Ne-am aștepta ca profetul să aibă un mesaj luminos despre această perioadă. Totuși în cap.1, care apare a fi o radiografiere spirituală a întregii acestei perioade, iată ce vede profetul prin ochii Domnului despre starea spirituală a poporului:

- Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn. (1:5b-6).

Este un contrast șocant între ce se vede în comportamentul exterior al poporului și în ce vede Isaia înlăuntrul inimii poporului. În această perioadă, cu excepția celor 15 ani de domnie ai lui Ahaz, dacă priveai în țară idoli erau îndepărtați și ritualurile de la Casa Domnului erau împlinite cu credincioșie. Deci lucrurile păreau să fie bune și poporul în ascultare de Domnul. Totuși, Domnul vede altceva în inima poporului. Deci problema cea mai mare a poporului în această perioadă este dualitatea, fățarnicia, falsa religiozitate, idolatria ascunsă în inimă. În Cronici și Împărați este un comentariu cheie despre starea poporului. În timpul lui Iotam, deși acesta a fost un împărat bun autorul semnaleză că **totuși, poporul se strica mereu**. Deci, deși idoli fuseseră îndepărtați și ritualurile de la Casa Domnului era respectate cu scumpătate, inima poporului era departe de Domnul. După Ezechia urmează Manase și dezastrul spiritual iremediabil din popor. Manase nu a apărut așa deodată pe scena istoriei. El a fost ca o pedeapsă a Domnului pentru dualitatea din popor. Robia babiloniană este anunțată de Isaia chiar când Ezechia mai trăia. Tot în timpul lui Ezechia a avut loc alianța cu Egiptul și pedepsirea lui Iuda prin pustiirea armatelor asiriene. Este evident că această perioadă se caracterizează prin discrepanța dintre lucrurile exterioare, vizibile din popor și ce era în inima lui. Poporul se strica

mereu, dar se amăgea că este bine prin împlinirea cu credincioșie a ritualurilor de la casa Domnului și prin îndepărtarea fizică a idolilor din țară. Cea mai bună radiografie a stării spirituale din popor este făcută de profet în 29:13:

- Domnul zice: Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima Lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească.

Tocmai de aceea contextul lui Isaia este un context paradigmatic pentru prima venire a Domnului. Generația contemporană lui Isaia prefigurează cel mai bine starea spirituală din popor din timpul Domnului Isus. Idolatria fizică era îndepărtată din popor, ritualurile de la Templu erau respectate întru totul. Poporul se considera foarte bine în relația cu Domnul. Cu toate acestea poporul era mort din punct de vedere spiritual. Aceeași fățarnicie, dualitate, falsă religiozitate și autoamăgire ca pe timpul lui Isaia.

Vrem nu vrem suntem influențați de contextul în care ne naștem. Isaia s-a născut într-un context al fățarniciei și a fost afectat într-un fel sau altul de ea. Oare cum ar putea profetul să se elibereze pe sine de fățarnicie și cum ar putea el să vadă adevărata realitate spirituală din popor? Răspunsul este simplu: prin expunerea la sfințenia Domnului. Dacă avea nevoie de ceva Isaia era tocmai revelația sfințeniei lui Dumnezeu. În ciuda religiozității poporului, în fața sfințeniei lui Dumnezeu, Isaia conștientizează propriul păcat, precum și păcatul poporului. Acum el înțelege cu claritate că atât el cât și poporul sunt departe de a fi împlinit așteptările Domnului. Starea de păcat a națiunii este sintetizată în expresia **buze necurate**. Limbajul este cel care ne dă de gol, ne învață atât Mântuitorul cât și Iacov în epistola sa. Gura vorbește din prisosul inimii, și scoate ce a adunat în visteria inimii. Gura este o mare de nelegiuiri și cine o poate ține în frâu a ajuns desăvârșit. Cuvintele noastre au putere și aduc fie viața, fie moartea, atât pentru noi, cât și pentru ceilalți din jur, iar Domnul ne va cere socoteală pentru orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit. Cel mai adesea păcătuim cu gândul și apoi cu gura. Buzele poporului erau necurate pentru că adesea rosteau fărădelegea, minciuna, și răneau aproapele, dar și pentru că rosteau cu falsitate Numele Domnului. În Isaia 29:13 Domnul atrage atenția că poporul Îl cinstește cu buzele, dar cu inima este departe de El. A cinsti pe Domnul doar cu buzele și nu cu inima este ceva extrem de grav. Buzele poporului erau necurate pentru că rosteau fărădelege dar și pentru că erau pline de fățarnicie. Isaia nu se vede mai sfânt decât cei din popor. Probabil era mai aproape de Domnul decât cei din popor. Dar el nu se vede mai sfânt, sau mai bun. În fața sfințeniei lui Dumnezeu, toți deopotrivă sunt sub condamnare. El se vede mai întâi pe sine un om cu buzele necurate. Dar nu doar atât. El se consideră pe sine pierdut. Înțelege intransigența și legitimitatea pedepsei Domnului. El se vede pe sine vrednic de pedeapsă și consideră că prin faptele sale ar putea remedia ceva. El își recunoaște atât păcatul cât și neputința de a-l soluționa: **Vai de mine! Sunt pierdut...**

Revelația sfințeniei lui Dumnezeu ne arată exact unde suntem și ne vindecă de superioritate sau spirit de judecată față de ceilalți. Nu ne mai gândim atât de mult la păcatul celorlalți, ci în primul rând la al nostru. Nu ceilalți, ci în primul rând noi avem nevoie de iertare și vindecare. De la ieșirea omului din Eden, a rămas teama de a-L vedea pe Domnul. Dacă un om Îl vedea pe Domnul, trebuia să moară. Ochii Domnului nu pot să vadă fărădelegea, deci întâlnirea

păcătosului cu Domnul de trei ori sfânt putea să aducă doar pieirea celui păcătos. Isaia Îl vede pe Domnul oștirilor. El se așteaptă la moarte. Dar Domnul nu i s-a revelat în slava și sfințenia Sa pentru a-l distruge, ci pentru a-l vindeca. Mântuirea nu este însă nici inițiativa omului, nici pe baza meritelor acestuia. Inițiativa reconcilierii vine din partea Cerului și vine prin har:

- Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână pe care îl luase de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!

Observăm că Isaia se întâlnește cu Domnul în Templu, în Casa Lui. Acest fapt este subliniat de cel puțin trei ori în acest pasaj. Templul este menționat explicit în v.1 și apoi indirect în v.4 și v.6 prin cuvintele *casă* respectiv *altar*. Acest lucru nu este la întâmplare. Am descoperit deja din primele 5 capitole că principala problemă a împietririi poporului era tocmai pervertirea funcției Casei Domnului. În cap.6 Isaia se întâlnește cu Domnul în Casa Sa. Isaia redescoperă prin această revelație adevărata funcție a Casei Domnului. Aici el se întâlnește cu sfințenia lui Dumnezeu, își conștientizează fărădelegea, primește iertarea și este împuternicit pentru schimbare și pentru o viață nouă. El descoperă și dimensiunea cerească a Casei Domnului. Templul lui Solomon era un loc în care Cerul cobora pe pământ. Templul era o oglindire a Casei Domnului din ceruri. Isaia înțelege că este o realitate spirituală dincolo de Templul fizic al lui Solomon. Scaunul de domnie al Domnului este în ceruri și poalele mantiei Lui umpleau pământul. Iată ce a spus Solomon și apoi Domnul Însuși în Isaia 66:1:

- Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea da ca locuință?

În cele din urmă Templul fizic nu reprezenta nimic iar ritualurile de la Templu erau doar simboluri pentru realități cerești. Poporul Israel a avut însă mereu tendința de a sfinți forma și vizibilul și de a pierde esența realităților spirituale din spatele simbolurilor casei Domnului. Prin revelație divină, Isaia redescoperă aceste realități. Domnul nu poate fi nici închis, nici cuprins de un templu fizic. El este mai mare și mai important decât Templul lui Solomon.

Chemarea lui Isaia în slujbă este prin har, și nu pe baza meritelor lui. În mod cert, Isaia avea o inimă mai deschisă decât cei din popor, și a fost un vas care s-a lăsat modelat de Creator. Cu toate acestea nu putem vorbi de merite ci doar de har. Harul nu poate fi dat cu forța este adevărat, și aici intervine disponibilitatea lui Isaia de a primi chemarea. Dar aceasta disponibilitate nu este un merit, ci un factor normal în relația dintre un om și Domnul care nu vrea să oblige pe nimeni să Îi slujească ci dorește să fie slujit de bunăvoie. În pofida performanțelor sale, Isaia nu era mai merituos decât cei din popor. La fel ca poporul, el merita să piară. Dar el experimentează harul. El este chemat prin voia suverană a lui Dumnezeu și pe baza harului Său. Experiența aceasta îl va ajuta pe Isaia ca și după iertarea și trimiterea sa în slujbă, să nu privească poporul Domnului de sus sau cu spirit de judecată. El își va putea aminti mereu că este unul dintre ei care a fost reabilitat de marea îndurare a lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu responsabilizează. Isaia nu a fost iertat pentru a putea păcătuia din nou. El a fost iertat pentru ca să slujească unui nou Stăpân, să slujească Domnului. Aceleași buze care au rostit cândva nelegiuirea, sunt chemate să rostească Cuvântul Domnului. Adevărata funcție a Casei Domnului

este deci să schimbe, să sfințească, să transforme pe omul păcătos prin întâlnirea cu slava Domnului.

Reabilitarea produsă de harul lui Dumnezeu este desăvârșită. Isaia nu doar că primește curățirea buzelor, dar aceste buze curățite sunt onorate și chemate să rostească mesajul Domnului. El nu este doar absolvit de vină, ci și primit în slujbă.

Când este chemat în slujbă, Isaia nu se întâlnește doar cu sfințenia Domnului ci și cu măreția Lui. Domnul stă pe un scaun de domnie foarte înalt, serafimii cântă nu doar sfințenia Sa ci și măreția Sa (*Tot pământul este plin de măreția Lui!*), iar Isaia Îl numește **Împăratul, Domnul oștirilor!** Pentru lucrarea Sa, Isaia nu avea nevoie să cunoască doar sfințenia Domnului. După cum am văzut el experimentează și dragostea și îndurarea Domnului. Cum ar putea spera la iertarea poporului, dacă el însuși nu ar fi beneficiat de iertare? Dar alături de acestea el are nevoie să cunoască și măreția și puterea Domnului. Slujba sa îi va aduce împotrivire din partea oamenilor, iar profețiile sale vor prevesti căderea unor imperii foarte puternice. Împotrivirea din partea oamenilor va presupune în primul rând împotrivirea împăratului și a curții sale. Isaia va avea o slujbă publică la curtea împăratului. El se va confrunta cu autoritățile din Iuda. De multe ori va fi încercat de teamă. Va primi acuze false, va fi disprețuit și amenințat. În același timp, cum am menționat deja, multe din profețiile sale aveau să pară aberații pentru cei din vremea lui. Cum să profetești căderea unui Imperiu în plină ascensiune (Imperiul Asirian)? Cum să profetești că Egiptul nu va veni în ajutor lui Iuda, când a fost încheiat un legământ în toată regula cu Egiptul? Cum să profetești că rămășița firavă și speriată a lui Iuda, fără ajutorul Egiptului, va birui oștile fără număr și fioroase ale asirienilor? Pentru a face față împotrivirii oamenilor și pentru a avea curajul să rostească astfel de profeții, inima lui Isaia trebuia să fie plină de cunoașterea puterii și măreției Domnului. Domnul era adevăratul Împărat și era deasupra împăraților pământești. În *anul morții împăratului Ozia*, Isaia vede pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt. Este evident un contrast între Ozia și Domnul, între împăratul care își are scaunul de domnie pe pământ și este atât de trecător, și Domnul care Își are scaunul de domnie în ceruri, și este etern, străbate istoria fără a părăsi scaunul de domnie. Și puterea și măreția Sa nu se manifestă doar în Casa Sa. Serafimii zic: ***Tot pământul este plin de măreția Lui!*** Chiar dacă este vorba de o creație decăzută, tot pământul este plin de măreția Lui! Măreția Lui se oglindește în creație, în îndurarea Sa care încă nu nimicește pământul, dar și în suveranitatea și domnia Sa peste orice colț al pământului și peste orice eveniment din istorie. În cele din urmă: ***Nu se vând două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.*** (Matei 10:29). Pentru a primi slujba de profet, Isaia trebuia să priceapă mai întâi cine este adevăratul Împărat. Deci până acum am identificat trei resurse pe care le primește profetul: cunoașterea sfințeniei, puterii și dragostei Domnului oștirilor. Cu toate acestea, Isaia nu este încă pregătit pentru a intra în lucrare. Mai are nevoie de o resursă. Aceasta are în vedere natura lucrării sale și reacția poporului la mesajul său.

După ce Isaia primește iertarea, el aude și glasul Celui pe care L-a văzut: ***Pe cine să trimiț și cine va merge pentru Noi?*** Domnul conlucrează cu omul. Omul are un loc fundamental în planul Său. Domnul are nevoie de un trimis, de un ambasador, de un om care să îi susțină cauza pe pământ. Isaia nu este o marionetă în planul Domnului. Domnul a ales să conlucreze cu omul. De aceea, chemarea lui Isaia în slujbă este cât se poate de serioasă și importantă. Ce onoare

pentru păcătosul Isaia să reprezinte pe Domnul și să meargă pentru El. Câtă dragoste și cât curaj din partea Domnului să trimită în lucrare pe cel ce altădată l-a necinstit cu buzele. Este interesant că apare termenul **NOI** care face aluzie la Trinitate. Nu găsim de multe ori această aluzie în Vechiul Testament. De fapt, singurele pasaje care îmi vin în minte sunt cele din Genesa:

- Să facem om după chipul și asemănarea Noastră. (Gen.2:26)
- Iată că omul a ajuns ca Unul din Noi cunoscând binele și răul. (Gen.3:22)
- Haidem să Ne pogorâm și să le încurcăm limba ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora. (Gen. 11:7)

Primul pasaj este rostit în contextul **Creației**, al doilea în contextul **Căderii**, iar al treilea în contextul **Persistenței omului în răzvrătire după cădere**. În Isaia termenul este folosit în contextul **Răscumpărării** omului decăzut și trimerii lui în lucrare. Este dacă vreți, o nouă creație și un nou mandat. Ca Adam în grădina Edenului, Isaia primește o slujbă din partea Trinității. Adam este creat de Domnul și trimis să oglindească slava Sa pe un pământ desăvârșit. Isaia este curățit de Domnul și trimis să Îl reprezinte pe un pământ decăzut. Este interesantă această paralelă între Adam și Isaia. Oare este Isaia o prefigurare a noului Adam? Studiind cartea, vom descoperi că într-adevăr Isaia este o prefigurare a lui Mesia, adică a celui care avea să fie cel de al doilea Adam. Paralela dintre mandatarea lui Adam și mandatarea lui Isaia îi poate atrage atenția profetului asupra războiului spiritual și asupra posibilității căderii. Chiar dacă a fost ales și împuternicit de Domnul, aceasta nu înseamnă că nu există posibilitatea alunecării. Adam a fost trimis de Domnul în lucrare, dar a fost atacat de cel rău și a eșuat. Oare Isaia va fi scutit de atacuri spirituale? Atacurile vor fi mult mai aprige într-o creație decăzută. Adam a eșuat. Oare ce va face Isaia? Dar oare ce va face Cel pe care Isaia Îl prefigura? Isaia avea să rămână credincios până la capăt, și se pare chiar cu prețul vieții. Biruința lui Isaia prefigurează biruința Celui de al doilea Adam care avea să fie ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. Fiecare credincios este chemat să ia testul pe care Adam nu l-a luat. La noi testul nu mai înseamnă o singură alegere, ci un șir de alegeri într-o perioadă mai mare de timp. Ține nu de un moment, ci de o umblare, de un proces. Doar o mică abatere, o simplă greșală, nu duce la lepădarea noastră. Dacă revenim la Domnul, căpătăm iertarea și harul de a umbla din nou cu El. Lepădarea apare în urma unui șir de alegeri prin care sfidăm cercetarea Duhului Sfânt.

La ce slujbă îl cheamă Trinitatea pe Isaia? Slujba pare ciudată:

- Du-te și spune poporului acestuia: Într-una veți auzi și nu veți înțelege, într-una veți vedea și nu veți pricepe!
- Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și astupă-i ochii ca să nu audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine și să nu fie tămăduit.

Isaia este deci chemat să rostească un mesaj poporului și să-i împietrească inima. Mesajul este mai ușor de înțeles. Mai greu este de priceput aspectul cu împietrirea inimii. Isaia este chemat de Domnul să anunțe unui popor fățarnic și religios pedeapsa Domnului. Această pedeapsă are în vedere în primul rând o orbire spirituală (6:9-10) și apoi o dimensiune fizică prin pustiirea țării (6:11-13). Din Ieremia 18 știm că pedeapsă Domnului nu este bătută în cuie. Ea

este anunțată tocmai pentru ca poporul să își smerească inima și astfel să Se abată mânia Domnului. Isaia este chemat să anunțe o perioadă de orbire spirituală peste popor tocmai ca acesta să se trezească din starea de păcat și din dualitatea în care se complăcea. Este interesant că esența pedepsei este orbirea spirituală. Când Domnul te lasă în voia minții tale blestimate, când îți întunecă mintea și ajungi să numești răul bine și binele rău, întunericul lumină și lumina întuneric, când crezi că slujești Domnului și de fapt faci voia diavolului, când aștepti ca Domnul să te primească în Împărăția sa, și de fapt te îndrepti cu pași repezi spre focul cel veșnic, când nu mai auzi atenționările Duhului Său, oare ce poate fi mai tragic? Dacă rostirea mesajului din v.9 mai presupune speranța ca poporul să ia aminte și să se întoarcă la Domnul, al doilea aspect al slujbei pare să curme această speranță. Isaia este chemat să împietrească inima poporului ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să primească vindecarea. Dar oare slujba profetului nu era spre mântuirea poporului? Nu era profetul un vas al îndurării? Cum avea Isaia să împietrească inima poporului? Simplu: prin rostirea mesajului Domnului către popor, adică prin împlinirea primului aspect al slujbei sale. Împietrirea inimii se produce când cineva respinge în mod repetat revelația clară a lui Dumnezeu. Pasajul din Scriptură care introduce acest termen de împietrire a inimii și care Îl definește este cel din Exod care ne prezintă ieșirea din Egipt. Dumnezeu anunță mai dinainte lui Moise că va împietri inima lui faraon pentru a-și înmulți semnele sale în țara Egiptului. Faraon este expus unei mărturii extraordinare din partea Domnului: cele 10 urgii îndreptate împotriva zeilor Egiptului. Pasajul analizează în detaliu evoluția inimii lui faraon. Sunt reliefate următoarele trei etape:

1. Faraon și-a împietrit inima
2. Inima i s-a împietrit
3. Dumnezeu i-a împietrit inima

Dumnezeu împietrește inima celui care și-o împietrește, și Dumnezeu știa mai dinainte cine își va împietri inima! Acestea sunt adevărurile majore despre împietrirea inimii pe care le descoperim în Exod. La fel este și în Isaia. Dumnezeu știe mai dinainte că poporul va respinge mesajul, iar consecința inevitabilă a respingerii revelației este împietrirea inimii. Deci, dacă rostirea mesajului nu va produce vindecare, în mod cert va produce împietrire. A treia variantă nu există. Astfel, din perspectiva preștiinței lui Dumnezeu, rolul lui Isaia este ca prin rostirea mesajului să împietrească inima unui popor încăpățânat și răzvrătit. Rostirea mesajului Domnului are un rol chiar dacă acesta este respins. El revelează bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, dar și legitimează și amplifică pedeapsa sa. Slujba profetului este să rostească mesajul indiferent dacă acesta este acceptat sau respins. El Îl reprezintă pe Domnul și onoarea Numelui Său, el este martor al Domnului că Acesta a făcut tot ce ținea de El și că poate rosti cu adevărat: Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? În același timp el devine un vas prin care se manifestă judecata lui Dumnezeu. Împietrirea inimii face parte din planul Domnului. Nu reprezintă un eșec, o eroare, o înfrângere. Împietrirea inimii lui Faraon a lucrat în cele din urmă spre slava Domnului. Împietrirea inimii este în primul rând un act al judecății. Este drept ca cel mândru și insensibil la glasul Domnului să fie împietrit. În același timp, Domnul folosește pe cel împietrit ca un vas al mâniei pentru a-Și revela slava Sa. Și cel împietrit are un rol în planul lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi revelează aceste lucruri lui Isaia tocmai pentru că mesajul său avea să fie respins. Domnul nu vrea ca Isaia să fie luat prin surprindere sau să fie dezamăgit de reacția poporului, și nici să nu considere toată slujba sa în van, și inutilă. Isaia este pregătit pentru a fi respins și disprețuit de norod. Slujba sa are sens și este pentru onoarea și slava Domnului chiar dacă poporul nu va primi cuvântul Domnului. Totuși, inima profetului este pentru mântuirea poporului, căci acesta întreabă cu durere în inimă: *Până când, Doamne?* Domnul îl anunță că perioada de împietrire urmată de pustiirea țării va dura până când toată țara va fi pustiită, și aproape totul nimic, după care o sămânță sfântă se va naște iarăși din poporul acesta. Domnul îi anunță și un moment de reînviere al națiunii. Când s-a împlinit promisiunea cu sămânța cea sfântă? Într-o primă fază sămânța sfântă poate fi reprezentată de rămășița credincioasă din popor. Dar este cu mult mai mult decât atât. Profeția din 6:13 se împlinește în cel puțin trei faze. Ea s-a împlinit parțial în perioada lui Ezechia când după pustiirea țării de către armatele asiriene rămășița din Ierusalim se întoarce la Domnul și națiunea reînvie. Dar criza asiriană anticipa criza babiloniană. Avea să vină timpul când și Ierusalimul avea să fie pustiit și poporul dus în robie. După 70 de ani de robie, poporul se smerește și se reîntoarce în mod miraculos în țara promisă. O sămânță sfântă se naște din nou în popor și națiunea reînvie. Dar criza babiloniană prefigura criza spirituală din perioada respingerii lui Mesia. După respingerea lui Isus, Israel cade într-o mare împietrire, dar Pavel anunță cu optimism că va urma un moment de trezire când tot Israelul va fi mântuit. Rămășița credincioasă din Israel va anunța mereu acest moment de trezire când din nou o sămânță sfântă se va naște din acest popor.

După cum am menționat deja respingerea mesajului lui Isaia prefigurează respingerea mesajului lui Mesia de către Israel. Iar orbirea spirituală din timpul lui Isaia anunță orbirea din popor din timpul lui Mesia. Din această pricină, Mântuitorul citează din Isaia 6:9-10 și aplică acest pasaj generației contemporane cu El. Isaia este chemat ca primul Adam în lucrare. Isus este însă al doilea Adam. El nu are nevoie de iertare ca Isaia, iar mesajul Său este mai mare decât cel al lui Isaia, și de aceea împietrirea provocată de respingerea Cuvântului rostit de Isus este mult mai mare decât împietrirea adusă de Isaia în popor. La fel ca Isaia, Isus știe mai dinainte că va fi respins. El are așteptări realiste de la Israel și înțelege rolul Său în planul lui Dumnezeu. El vede procesul împietririi ca pe un act al dreptății divine. Lui îi plânge inima pentru cetatea care L-a respins, dar Îl și laudă pe Domnul pentru dreptatea Sa atunci când orbește inima celor mândri:

- În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu. (Luca 10:21)

Isus mai știa că împietrirea lui Israel va lucra spre slava Domnului și că are un rol în planul Său. În Romani 11 aflăm că împietrirea lui Israel a făcut cu putință mântuirea Neamurilor. Împietrirea lui Israel a facilitat desprinderea creștinismului de iudaism, fără de care, înțelegerea Evangheliei de către Neamuri ar fi fost aproape imposibilă. Isus își asumă ca și Isaia și rolul de agent al împietririi, deși la fel ca și în cazul lui Isaia, inima Sa a plâns pentru popor. Și în timpul lui Isus va exista o rămășiță credincioasă a lui Israel care va mângâia pe Mântuitorul și va anunța momentul reînvierii spirituale a lui Israel.